

sig meget om disse „exceptiones instantiae“ og alle disse formelle Indsigelser, som kunne komme frem, vil den dog altid holde paa, at der skal være et vist Grundlag. Deri har den ærede Minister utvivlsomt Ret, men det skulde dog gaa løjerligt til, om man ikke var i Stand til at reproducere det Grundlag, hvorpaa der er procederet i første og anden Instans, selv om man kommer til tredje Instans. I hvert Fald ligger Grundlaget jo i Forligsklagen og i Stævningen, det er Grundlaget, og den, som saa paaastaar i det Tilfælde, at han har forkommet Dokumenterne, at han har i et Indlæg af den og den Dato fremsat en Indsigelse eller et Assertum, som han nu vil have taget til Følge, maa tage Skade for Hjemgæld, naar det er ham, der har forkommet det. — Den ærede Minister talte hele Tiden om, at, naar Dokumentet var bortkommet ved Overretten, saa var det Domsakten, der var bortkommet, den egentlige Aktsbeskrivelse, og naar denne Ulykke skete ved Overretten, saa var alt forsvundet, medens naar der skete en saadan Ulykke ved Underretten, saa var det kun et enkelt Dokument, der var blevet borte. Men det er ikke rigtigt. Det, der kan blive borte ved Underretten, er akkurat det samme, som kan blive borte ved Overretten. Det kan ske ved samtlige Sagens Dokumenter, maaske med Undtagelse af et senere fremkommet Indlæg, og at det kommer bort, har overmaade lidt at sige. Naar samtlige Sagens Dokumenter blive borte ved Underretten, saa har man Forligsklagen og Stævningen, og saaledes er det ogsaa ved Overretten. Ulykken er lige stor og har samme Omfang begge Steder.

Jeg henviste til Skrivemaskinen — som den ærede Minister dvælede ved — som et Fingerpeg om, hvorledes Parter, der ere meget ængstelige for den Ulykke, som skulde kunne ramme ved, at Dokumenter kom bort, kunne gardere sig. Jeg sagde, at det er ikke saa stort et Besvær at fremlægge Indlæg in duplo eller at tage Genparter af Dokumenter, der fremlægges. Dertil sagde den ærede Minister, at der er ikke mange, der have Skrivemaskine, jeg havde det maaske. — ja, det er ganske rigtigt — men der var ikke mange Sagførere, der havde det. Jeg vilde nu ikke være bange for at gaa med til en Lov, ved hvilken det paa lagdes Sagførerne at have Skrivemaskine, og hvad selve de procederende Parter angaar, tror jeg næsten, det overhovedet vilde være heldigt,

om man kunde forhindre dem i at møde i Retten med haandskrevne Dokumenter, saa den Vanskelighed komme vi vel nok ud over. — Derimod er der noget, som jeg tror, Sagførerne ville have Grund til at beklage sig over, og som de ikke kunne indlade sig paa, men som den ærede Minister mente ikke var saa slemt. Det er dette, at vedkommende Sagfører ved Overretten eller Højesteret skulde paa Justitskontoret gaa Indlægene igennem og tage Bestemmelse om, i hvilket Omfang de skulde afskrives. Den ærede Minister vil altsaa paalægge Sagførerne ved Overretten og Højesteret, at de skulde sidde i timevis paa et Justitskontor og ekstrahere af Sagens Dokumenter. Det vilde være en slem Byrde for en Sagfører, om han skulde sidde og spille sin Tid dermed, og i alt Fald maatte den ærede Minister først og fremmest sørge for, at der var et anstændigt Lokale, hvor man kunde faa Plads til at sidde og skrive og maaske endogsaa kunde tage sin Skrivemaskine med sig. — Det er jo imidlertid altsammen kun praktiske Vanskeligheder, som jeg haaber, man vil kunne komme ud over; og jeg tvivler ikke om, at naar vi komme til at forhandle i et Udvalg, vil den ærede Minister og Forslagsstillerne kunne mødes paa de allerfleste Punkter. Min ærede Medforslagsstiller (P. G. C. Jensen) har ment, at vi kunne med Fornøjelse forhandle om, hvilke Regler der skal gælde, naar Dokumenter blive borte. Ja, hvis man finder saadanne Regler nødvendige, kan man give dem, og jeg skal med Fornøjelse være med dertil; efter den Maade, hvorpaa den ærede Minister bl. a. har stillet sig i disse Dage til de meget vigtige Lovforslag om Retsplejen, der ligge i Folketinget, hvor han har tilbudt at ville forhandle med Udvalget paa en ganske anderledes indgaaende Maade, end vi ere vant til, kan jeg ikke nægte, at jeg nærer det Haab, at om denne lille Lov ville vi kunne forhandle med den ærede Minister saaledes, at der virkelig kommer noget ud deraf.

Justitsministeren (Alberti): Jeg maa tilstaa, at jeg maaske ikke rigtig forstod det ærede Medlems sidste Udtalelse, men netop, naar jeg skal forhandle saa indgaaende med Folketingets Udvalg, vil det naturligvis blive vanskeligere at forhandle lige saa indgaaende med et Udvalg i Landstinget, da Tiden mulig ikke kunde strække til dertil, og jeg tror, at det ærede Medlem selv vil foretrække, at den store Reform, der ligger i Folketinget, fremmes hurtigt